

איסורicus במשנת הרמב"ם

רמב"ם הלכות דעת פרק א

הלכה א

ומי שהוא מדקדק על עצמו ביותר ויתרחק מדעה ביןונית מעט לצד זה או לצד זה נקרא חסיד, כיצד מי שיתרחק מגובה הלב עד הקצה האחרון יהיה שפל רוח ביותר נקרא חסיד וזה היא ממדת חסידות, ואם יתרחק עד האמצע בלבד והוא עניו נקרא חכם וזה היא ממדת חכמה, ועל דרך זו שאר כל הדעות, וחסידים הראשונים היו מטין דעתות שלහן מדרך האמצעית כנגד שתי הקצויות, יש דעה שמטין אותה כנגד הקצה האחרון ויש דעה שמטין אותה כנגד הקצה הראשון, וזהו לפנים מסורת הדין, וממצוין אנו לlecture בדרכיהם האלו הבינווניות והם הדריכים הטוביים והישרים שנאמר והלכת בדרכיהם.

הלכה ב

כך למדו בפירוש מצוה זו, מה הוא נקרא חנון אף אתה היה חנון, מה הוא נקרא רחום אף אתה היה רחום, מה הוא נקרא קדוש אף אתה היה קדוש, ועל דרך זו קראו הנביאים לאל בכל אותן הכנויות ארך אפים ורב חד צדיק וישראלים גבור וחזק וכיוצא בהן, להודיע שהן דרכיהם טובים וישראלים וחיב אדם להנaging עצמו בהן ולהדומות אלו כפי חחן.

הלכה ז

וכיצד ירגיל אדם עצמו בדעות אלו עד שיקבעו בו, יעשה וישנה וישלח במעשיהם שעשו על פי הדעות האמצעיות ויחזור בהם תמיד עד שייהיו מעשיהם קלים עלייו ולא יהיה בהם טורה עליו ויקבעו הדעות בנפשו, ולפי שהשמות האלו נקרא בהן היוצר והם הדרך הבינוונית שאנו חייבין לlecture בה, נקראות דרך זו דרך ה', והיא שולד אברם אבינו לבניו שנאמר כי יידעתו למען אשר יצוה וגוי, וההולך בדרך זו מביא טוביה וברכה לעצמו שנאמר למען הביא ה' על אברם את אשר דבר עליון.

רמב"ם הלכות דעת פרק ב

הלכה א

חולין הגופ טועמים המר מתוק ומתוק מר...

הלכה ב

וכיצד היא רפואתם מי שהוא בעל חמה ואומרים לו להנaging עצמו שם הוכחה וכולל לא ירגש כלל, וכך בדרך זו זמן מרובה עד שתיעתקר החמה מלבו, ואם היה גבה לב ינaging עצמו בזיהון הרבנה ישוב למטה מן הכל וילבש בלויי סחבות המבוזות את לובשייהם וכיוצא בדברים אלו עד שיעקור גובה הלב ממנו ויחזור בדרך האמצעית שהוא דרך הטובה, וכקשה יותר לדרך קצתה יליך עצמו לקצתה השניה וינוהג בו זמן רב עד שיחזר בו לדרך הטובה והיא מדה ביןונית שבכל דעה ודעה.

הלכה ג

ויש דעתות שאסור לו לאדם לנוהג בהן ביןונית אלא יתרחק מן הקצה האחד עד הקצה الآخر, והוא גובה לב, שכן דרך הטובה

דעות הרבה יש לכל אחד ואחד מבני אדם וזה שונה מזו ורוחקה ממנה ביותר, יש אדם שהוא בעל חמה כועס תמיד, ויש אדם שדעתו מושבת עליו ואין כועס כלל ואם יכעס יכעס כעס מעט בכמה שנים, ויש אדם שהוא גבוה לב ביותר, ויש שהוא שפל רוח בזיהון, ויש שהוא בעל תאה לא תשבע נפשו מהלך בתאה, ויש שהוא בעל לב טהור מאד ולא תאה אפילו בדברים מעטים שהוא צריך להן, ויש בעלה نفس ורחה שלא תשבע נפשו מכל ממון העולם, כגון שנאמר אהוב כסף לא ישבע כסף, ויש מקוצר נפשו שדי אפיו דבר מעט שלא יספק לו ולא ירדוף להשיג כל צרכו, ויש שהוא מסגד עצמו ברעב וקובע על ידו ואין אוכל פרותה שלו אלא בצד גודל, ויש שהוא מאבד כל ממונידיו לדעתו, ועל דרכיהם אלו שאר כל הדעות כגון מהול ואונן וכילי ושות ואכזרי ורחמן ורק לבב ואמיץ לב וכיוצא בהן.

הלכה ב

ויש בין כל דעה ודעה הרוחקה ממנה בקצתה אחר דעתות ביןונית זו רוחקה מזו, וכל הדעות יש מהן דעתה שאן לאדם מתחלת ברייתו לפיطبع גופו, ויש מהן דעתות טבעי של אדם זה מכון ועתידי לקבל אותן במורה יותר משאר הדעות, ויש מהן שאין לאדם מתחלת ברייתו אלא למד אותן מאחריהם או שנפנה להן מעצמו לפי מחשבה שעלהה בלבו, או ששמעו שזו הדעה טובה לו ובها ראוי לילך והנaging עצמו בה עד שנתקבעה בלבו.

הלכה ג

שתי קצויות הרוחקות זו מזו שבכל דעה ודעה אין דרך טובה ואין ראוי לו לאדם לlecture בהן ולא למדן לעצמו, ואם מצא טבעו ונטה לאחת מהן או מוכן לאחת מהן או שכך למד אותה מהן ונגה בה יחויז עצמו לモטב וילך בדרך הטוביים והיא הדרך השרה.

הלכה ד

הדרך השרה היא מדה ביןונית שבכל דעה ודעה מכל הדעות שיש לו לאדם, והיא הדעה שהיא רוחקה ממשי הקצויות ריחוק שוה ואינה קרובה לא לו ולא לו, לפיכך צו חכמים הראשונים שיהיא אדם שם דעתו תמיד ומשער אותו ומכוון אותו בדרך האמצעית כדי שהיא שולם בגופו, כיצד לא יהיה בעל חמה נוח לכuous ולא כמת שאינו מרגיש אלא ביןוני, לא יכuous אלא על דבר גדול שראויל לכuous עליו כדי שלא יעשה כיווץ בו פעם אחרת, וכן לא תאהו אלא לדברים שהגופ צריך להן ואי אפשר להיות בזולתן כענין שנאמר צדיק אוכל לשבע נפשו, וכן לא יהיה عمل בעסקו אלא להשיג דבר צריך לו לחוי שעה כענין שנאמר טוב מעט לצדיק, ולא יקפוץ ידו בזיהון, ולא יפזר ממוני אלא נוטן צדקה כפי מסת ידו ומלהו כראוי למי שצדיק, ולא יהיה מהול ושותק ולא עצב ואונן אלא שמה כל ימיו בנחת בסבר פנים יפות, וכן שאר דעתותיו, וכך דרכם החכמים, כל אדם שדעתו דעת ביןונית / ביןונית / מוציאות נקרא חכם.